

Daar waar sharia heerst wil geen vrouw wonen

Khadija Arib

lid van de Tweede Kamer voor de PvdA

Met stijgende verbazing las ik in *Trouw* van gisteren het artikel van Maurice Berger waarin hij het islamitische huwelijk vergoelijkt en de overheid en de politiek oproept zich hiermee niet te bemoeien. Sterker nog, Berger stelt dat door het verwerpen van het islamitische huwelijk moslims het recht wordt ontzegd om te trouwen en te leven volgens eigen geloofsopvattingen.

Een van de argumenten die hij aanvoert is dat het islamitische huwelijk te vergelijken is met andere religieuze huwelijken zoals het katholieke. Waarom doen wij zo moeilijk over moslims terwijl andere religieuze gemeenschappen volgens hun geloof kunnen trouwen zonder dat de overheid zich ermee bemoeit?

Ten eerste erkennen andere religies de scheiding tussen kerk en staat. Ten tweede wordt een huwelijk door een bedienaar van een godsdienst niet gesloten voordat daar een burgerlijk huwelijk aan vooraf is gegaan omdat het omgekeerde strafbaar is. Maar in Nederland lapt een aantal moskeeën, met name imams met salafistische opvattingen, de wet aan hun laars en sluiten illegale islamitische huwelijken. Zij hangen normen en waarden aan, die haaks staan op de kernwaarden van onze democratische rechtsstaat.

Ook is een islamitisch huwelijk niet te vergelijken met een informeel huwelijk zoals Berger suggereert. Islamitische huwelijken maken deel uit van het islamitische familie- en erfrecht en vormen een belangrijk fundament van de sharia-wetgeving. Met het sluiten van een islamitisch huwelijk wordt een belangrijk deel van shariawetgeving in Nederland geïntroduceerd. Dat betekent een wetgeving waarin de gelijkheid van man en vrouw en de gelijkwaardigheid van huwelijkspartners niet wordt erkend; een wetgeving waarin mannen meerdere vrouwen

mogen hebben; een wetgeving waarin vrouwen rechteloos zijn en zich nergens op kunnen beroepen. Met het accepteren van deze praktijken wordt onderdrukking van vrouwen met een islamitische achtergrond in Nederland in stand gehouden. Elke relativisering van de gevolgen van het accepteren van het islamitische huwelijk draagt hieraan bij.

Het islamitische huwelijk is geen onschuldig verschijnsel, zoals Berger ons wil doen geloven en het is ook geen kwestie van mensen het recht ontzeggen volgens eigen religie te leven. Achter islamitische huwelijken schuilt een enorm maatschappelijk en integratievraagstuk. De vrouwen die slachtoffer zijn van islamitische huwelijken, zijn vaak jonge meisjes en Nederlandse meisjes die bekeerd zijn. Zij worden door salafistische moskeeën gehersenspoeld. Zij leren dat zij alleen als zij volgens de islamitische wijze trouwen pas echte moslims zijn. Het gevolg is dat de man vaak nog twee of drie andere vrouwen heeft en kinderen van verschillende vrouwen.

Diegenen die islamitische huwelijken propageren, hebben en willen geen binding met de Nederlandse samenleving. Zij hebben geen respect voor het Nederlands rechtstelsel. En het zijn vaak vrouwen en meisjes die een hoge prijs moeten betalen voor het feit dat sommige mensen het islamitische huwelijk als een onschuldig religieus en informeel verschijnsel willen zien.

Het is wel heel gemakkelijk, om niet te zeggen kortzichtig, om te stellen dat sprake is van een parallelle samenleving en dat we ons hierbij moeten neerleggen, zoals Berger schrijft. De overheid en de politiek moeten aan dit soort misstanden een einde maken. Door strafrechtelijke vervolging van die moskeeën die zich hieraan schuldig maken. Door de meisjes die ontvankelijk zijn voor het islamitische huwelijk weerbaar te maken.

Want in een land waar de sharia heerst wil geen vrouw wonen.